

Більшість вітчизняних економістів виділяють наступні характерні ознаки для програмно-цільового методу:

- зосередженість на результатах, які необхідно отримати внаслідок виконання програми;
- можливість оцінки наслідків бюджетних рішень на стадії їхньої розробки та прийняття;
- посилення відповідальності конкретних учасників бюджетного процесу за витрачання бюджетних коштів;
- можливість проведення ґрунтовного аналізу витрат бюджетних коштів на основі показників результативності;
- забезпечення прозорості бюджетного процесу.

Як наслідок, програмно-цільовий метод має відчутні переваги над традиційними підходами, що дозволяє значно підвищити ефективність використання бюджетних коштів.

Взаємозв'язок оперативного, середньострокового і стратегічного планування повинен забезпечуватися послідовністю та підпорядкованістю у процесі формування державного бюджету. Відповідність планів різних рангів дозволить не виходити за межі визначеної державної політики та сприятиме досягненню цілей, які стоять перед державою.

Під час складання проекту бюджету фінансова наука передбачає використання різних методів, одним із найперспективніших серед яких є програмно-цільовий. Комплексне застосування різних методів дасть можливість скласти збалансований та якісний бюджет, за результатами якого можна буде досягти реального економічного зростання. Також необхідним є створення довгострокової стратегії соціально-економічного розвитку держави та приведення у відповідність до неї усіх нормативних, законодавчих і правових актів. Застосування середньострокового планування повинно відповідати основним положенням довгострокового, забезпечувати їх єдність та співвідноситись одне до одного як підсистема до системи.

Тарас МАРШАЛОК

Тернопільський національний економічний університет

ТЕОРЕТИКО-ПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ ФІСКАЛЬНОГО НАВАНТАЖЕННЯ НА СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

За період трансформації податкової системи в Україні, яка триває з часу отримання суверенітету, відносини в сфері оподаткування зазнали значних змін. Зокрема податкові відносини в Україні змінювались від застосування недосконалих, економічно необґрунтованих податкових інструментів, до податків із раціональними механізмами оподаткування, помірними ставками податків, об'єктивними податковими пільгами.

Однак, у вітчизняній податковій системі є значна кількість комплексних проблем, що потребують вирішення. Після прийняття Податкового кодексу, в Україні було вирішено багато проблем що стосувалися узгодженості між значною кількістю нормативних документів, які часто суперечили один одному, відбулася уніфікація нормативних документів в одному Податковому кодексі. Однак не вирішено проблеми узгодженості дій між Державною податковою службою України та Пенсійним фондом України щодо оподаткування доходів громадян. Зокрема після прийняття Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» та внесенням змін до Податкового кодексу України (введення в дію з 1.01.2012 р. XIV розділу), залишилися невирішеною проблема значного податкового навантаження на суб'єкта підприємницької діяльності фізичної особи платника єдиного податку.

Також непотрібно залишати осторонь проблему оподаткування фізичної особи підприємця, який здійснює свою діяльність на загальній системі оподаткування. Згідно чинного законодавства, зазначена категорія платників податків повинна сплачувати Єдиний соціальний внесок в розмірі не менше ніж 34,7 % від оподаткованого доходу, а також податок на доходи фізичних осіб за

ставкою 15% чи 17% залежно від отриманого доходу. Зазначимо, Єдиний соціальний внесок сплачується з доходу, що не перевищує 17 прожиткових мінімумів доходів громадян, у грудні 2012 року ця сума становить здійснюючи свою діяльність та формує об'єкт ця сума становить 19278 грн. в місяць. Отже платник, дохід якого не перевищує зазначеної вище суми зазнає податкового навантаження в розмірі близько 50%, що на наш погляд неприпустимо в сучасних умовах господарювання.

Відмітимо надзвичайно високу частку Єдиного соціального внеску в загальній сумі обов'язкових платежів, що сплачуються фізичними особами суб'єктами підприємницької діяльності, така система оподаткування свідчить про наявність проблеми надмірного соціального навантаження на платника.

Саме тому, найбільшою проблемою фізичних осіб підприємців є надмірне соціальне навантаження, яке породжує проблему виплати заробітної плати в конвертах, виникнення тіньової економіки, недобросовісні трудові відносини між роботодавцем (фізичною особою підприємцем) та найманим працівником, приховування доходу який платник отримує у вигляді готівкових розрахунків.

На наш погляд вирішенням зазначених проблем може стати зниження рівня соціального навантаження на платника Єдиного податку, що дозволить за рахунок зниження відрахувань збільшити розмір заробітної плати, зробити прозорими відносини роботодавця і найманого працівника, збільшити розмір доходу який офіційно декларується.

Також варто зазначити, що ефективним вирішенням вищезазначених проблем може стати реформування пенсійного забезпечення в Україні, яке потребує сьогодні кардинальних змін. Пенсійна реформа, що повинна забезпечити перехід від солідарної системи до змішаної із використання накопичувальної системи та недержавного пенсійного страхування, дозволить реально знизити фіскальне навантаження на суб'єктів підприємницької діяльності.

Література

1. *Податковий кодекс України (із змінами і доповненнями, внесеними Законами України). [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.sta.gov.ua*
2. *Закон України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування». [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.zakon.rada.gov.ua*
3. *Маршалок Т. Я. Прагматика і проблематика фіскального навантаження на суб'єктів господарювання фізичних осіб платників єдиного податку / Т. Я. Маршалок // Управління розвитком соціально-економічних систем: глобалізація, підприємництво, сталі економічне зростання : зб. тез доп. тринадцятої міжнар. наук.-практ. конф. молодих вчених. Ч. 1. – Донецьк : ТОВ «Цифрова поліграфія», 2012. – С. 47 – 48.*

Лілія МАТЛАГА

Тернопільський національний економічний університет

ДОСТАТНІСТЬ КАПІТАЛУ ЯК ОСНОВНИЙ ПОКАЗНИК ФІНАНСОВОГО СТАНУ БАНКІВСЬКОЇ УСТАНОВИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Показник достатності капіталу є ключовим індикатором фінансово стану комерційного банку. Достатній обсяг капіталу визначає ступінь фінансової стійкості банку, саме тому він є тим елементом ресурсної політики банку, яка покликана покрити ризики, які виникають у процесі діяльності кредитної організації. Для вітчизняної банківської системи, яка в період загострення кризових явищ відчула суттєву нестачу капіталу і в сучасних умовах рівень якого не є достатнім, дана проблема має надзвичайно важливе значення. Світові процеси, які відбуваються в банківському бізнесі в сучасних умовах, а також суттєві зміни умов функціонування банківських установ призвели до необхідності нарощування банками власного капіталу, що забезпечить їх стійкість, платоспроможність та надійність в сучасних умовах розвитку економіки. Капітал банку – це головний показник його здатності до подальшого розвитку, оскільки саме капітал є